

HET MOOISTE VAN
Gerda van Wageningen

DUBBELGEZIN

Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Zorgvuldig zette ze haar lippen een beetje aan met haar nieuwe rozerode lippenstift. Siny van der Vecht leunde achterover en bekeek het resultaat in de spiegel. 'Niet gek,' mompelde Rosa achter haar. Siny glimlachte en Rosa grinnikte brutaal. 'Van mij had je je best iets uitdagender mogen kleden,' merkte ze op, terwijl ze de kleine Sammy op haar schoot tilde.

'Van mij niet. Het is al eng genoeg, een afspraakje te hebben met een man die ik niet ken.'

'Kom nu, jullie hebben al heel wat informatie uitgewisseld. En je hebt een foto van hem. Donkerblond haar, slagen en bruine ogen. Volgens zijn beschrijving is hij een meter negentig lang, slank en ook nog ingenieur. Het lijkt me een lot uit de loterij.'

Siny keek bedenkelijk en diep vanbinnen had ze de hele operatie het liefst alsnog afgeblazen. Rosa schoot in de lach. Ze kende Siny. Ze waren immers vriendinnen vanaf het moment dat ze elkaar op de middelbare school hadden leren kennen en lieve help, dat was al bijna twintig jaar geleden. Rosa was vierendertig, Siny een halfjaar jonger en zou volgende maand jarig zijn. 'Zal ik een glaasje wijn voor je inschenken?' bood Rosa goedig aan. 'Dat helpt je over de zenuwen heen.'

'Ik moet zo rijden. Dan drink ik niet.'

De ander sloeg haar ogen op. 'Mijn eerste afspraakje via internet

was met een engerd die me met zijn ogen uit zat te kleden,' flapte ze eruit, wat Siny nog onzekerder deed kijken. Ze ging zitten. Rosa, brutaal, uitdagend, knap en nooit zonder een of andere vorm van relatie, was beslist de kwaadste niet. 'Ik maak nog een lekker kopje thee voor je, en dan ga jij de deur uit, want ik ga pannenkoeken bakken voor Sammy en Flip.'

Zenuwachtig en onzeker keek Siny voor de laatste keer in de spiegel. Ze haalde maar eens diep adem. Vooruit. Ze kon nu niet meer terug en de onbekende man vergeefs laten wachten. Dat zou niet netjes zijn. Haar zoontjes van vier en zes speelden inmiddels met de door Rosa meegebrachte bontgekleurde india-mentooien. Het zou hier doller pret worden zodra ze haar hielen had gelicht, wist ze. De kinderen vonden het altijd prachtig als tante Rosa kwam oppassen en de boel op stelten zette zodra hun moeder de straat uit was.

'Rooibosthee. Die vind je lekker.' Rosa was een schat, al was haar houding tegenover mannen zo ongeveer tegengesteld aan die van haar vriendin. Siny was op haar drieëntwintigste getrouwd met Anton van der Laan, kreeg na een paar jaar eerst Flip en anderhalf jaar later Sam. Ze had een paar jaar niet gewerkt en was daarna parttime als avondverpleegster gaan werken, voor drie dagen in de week van vier uur 's middags tot elf uur 's avonds. Binnen twee jaar na de geboorte van hun jongste zoontje was Anton echter serieus verliefd geworden op zijn nieuwe assistente. Hij was dierenarts. Zij had het huis moeten verlaten waar hij tevens praktijk hield, samen met de kinderen. Nu bewoonde ze een eenvoudig appartement in de grote nieuwbouwwijk Carnisselande bij Barendrecht. Alimentatie kreeg ze alleen voor de kinderen. Siny zelf moest werken om in haar onderhoud te voorzien. Dat deed ze nog steeds drie avonden in de week, maar de weekeinden waren er na de scheiding bij gekomen. Elke zaterdag en zondag bracht ze haar kinderen naar hun vader en doordeweeks kwam haar moeder oppassen. Die vond dat niet erg. Integendeel zelfs. Haar moeder zat toch thuis en ze

was kort voor de scheiding plotseling weduwe geworden, nadat Siny's vader volkomen onverwacht was overleden na een zware hersenbloeding. Omi van der Vecht was daarom allang blij, dat ze haar enige dochter en kleinkinderen had om aandacht te geven. Daardoor voelde ze zich niet eenzaam nu ze alleen verder moest.

'Waar denk je aan?' verstoorde Rosa haar gedachten.

Onzeker haalde Siny haar schouders op. 'Aan alles. Hoe het leven zo heel anders is gelopen dan ik dacht, toen ik met Anton trouwde en we de kinderen kregen.'

'Toen je zwanger was van Sammy, rommelde hij korte tijd met een klant, die met die twee malthazer leeuwjes.'

Siny bloosde toen ze terughadte aan die pijnlijke affaire, maar hij had voor haar gekozen toen ze erachter kwam, en had de verhouding beëindigd. Echter niet voor lang. Volgens Rosa zat het bij sommige mannen domweg in hun bloed, om te rommelen met elke vrouw waarbij ze daar de kans toe kregen. Zonder enige twijfel had Rosa heel wat meer verstand van mannen dan haar vriendin.

Ineens moest Siny glimlachen. 'Toen Anton zei dat ik het huis uit moest omdat hij wilde gaan samenwonen met Diana, dacht ik dat mijn wereld instortte, maar eigenlijk ben ik veel gelukkiger geworden toen ik het allemaal had verwerkt. Ik bedoel, ik was nooit meer zeker van Anton. Om zijn aandacht vast te kunnen vasthouden, ging ik me steeds meer aanpassen aan zijn wensen, om uiteindelijk alleen maar te ontdekken dat ik daardoor mezelf kwijtraakte.'

'Precies, lieve Siny. We kunnen je doopceel echter nog wel een andere keer lichten, want nu moet je naar je spannende afspraakje. Waar ontmoeten jullie elkaar?'

'Op de parkeerplaats van het pannenkoekenhuis.'

Rosa verslikte zich bijna in haar wijn. 'Nee toch?'

Siny keek onzeker naar haar wereldwijze vriendin. 'Wat is daar mis mee? Je kunt er mooi langs de rivier wandelen en kijken of

het een beetje klikt.’

‘Als het niets is, ga je weer weg?’

‘Dat lijkt me wel. Stel je voor, dat die foto een jaartje of vijftien oud is.’

Rosa grinnikte weer. ‘Of van zijn knappe broer. Je hebt gelijk. Als de eerste indruk afschrikt, kun je weglopen.’

‘Als dat niet het geval is, kunnen we daarbinnen wat gaan drinken. En als ik denk, dat ik hem wel zou willen leren kennen, kunnen we wat eten. Daar, of ergens anders.’

Rosa knikte bedachtzaam. ‘Als je het zo bekijkt, is het nog niet zo onverstandig. Waar woont hij?’

‘Mijnsheerenland. Dat is net aan de andere kant van de rivier. Een mooi dorp. Ik ben er weleens geweest.’

‘Als je ergens wilt eten, ga er dan met je eigen auto heen. Ik heb verschillende rare ervaringen gehad met het daten via internet.’

Siny trok een grimas. ‘Jij bent me ook een mooie! Eerst jaag je me zo ongeveer het internet op, omdat je zegt dat ik hoognodig toe ben aan een nieuwe man in mijn leven, en als je me eenmaal op weg hebt geholpen, komen de waarschuwingen. Net nu ik toch al zo zenuwachtig ben voor mijn eerste afspraakje!’

Rosa keek op haar horloge en schrok. ‘Je moest er toch om vier uur zijn? Het is vijf voor. Haast je. Je loopt in geen zeven sloten tegelijk, mag ik aannemen, en we praten er verder nog wel over als je thuiskomt. Enne... als hij leuk is, maak het dan maar lekker laat. Als ik mijn ogen niet langer open kan houden, zo rond een uur of twee vannacht, kruip ik gewoon op de bank.’

Siny trok zodoende toch nog grinnikend de deur achter zich dicht.

Het was vlakbij, maar het was toch al tien over vier eer ze uit haar derdehands autootje stapte. Onderzoekend keek ze om zich heen. Er waren maar weinig mensen. Het was een wat druilerige vrijdagmiddag in het begin van september. De scholen waren om deze tijd nog maar net uitgegaan. Een paar auto’s stonden er. Bij een ervan werd een uit de kluiten gewassen hond schoonge-

veegd met een oude handdoek, nadat het dier kennelijk lekker aan het spelen was geweest in het bosachtige park dat het pannenkoekenhuis aan het zicht onttrok vanaf de weg. Geen grijze stationcar van een Europees model. Siny slikte. Ze was te laat. Zou hij al vertrokken zijn?

Bijna op hetzelfde moment rinkelde haar mobiele telefoon. ‘Met Siny.’

‘Kristian hier. Ik ben er bijna. Ik kom vanuit de zaak, maar de laatste bespreking liep nogal uit. Vind je het erg om even te wachten?’

Ze aarzelde. Als ze diep in haar hart keek, nam ze het liefst meteen de benen. Slechts de gedachte dat Rosa haar vierkant uit zou lachen om haar koudwatervrees, maakte dat ze zich vermande. ‘Ik ga binnen een kop koffie drinken. Het is hier niet druk.’ ‘Mooi. Ik zie je daar over een kwartiertje.’

Ze koos een hoektafeltje van waaruit ze hem kon zien als hij aan kwam lopen. Ze bestelde koffie en wachtte af. Weer werd ze overmand door duizend onzekerheden. Twee maanden geleden had Rosa haar laten zien hoe ze zelf via het internet probeerde leuke mannen te leren kennen. Rosa had haar aarzelingen weten te bezweren en had haar op weg geholpen. Ze had voorzichtig gereageerd op de reacties die ze kreeg, maar er was uiteindelijk een plezierige mailwisseling ontstaan met enkelen, vooral met deze Kristian. Een week geleden had hij zijn telefoonnummer vermeld, met het verzoek hem eens te bellen. Op aanraden van Rosa had ze teruggebeld met haar mobiele telefoon, want Rosa had haar nadrukkelijk gewaarschuwd, dat ze voorzichtig moest zijn met het prijsgeven van concrete informatie waarmee iemand kon achterhalen wie ze was en waar ze woonde. Twee gesprekken hadden er uiteindelijk toe geleid, dat ze hier nu op een onbekende man zat te wachten.

Vroeger was ze niet zo aarzelend en onzeker geweest als tegenwoordig het geval was, herinnerde ze zich. Dat was pas gekomen, toen ze voor het eerst merkte dat haar echtgenoot het niet

zo nauw nam met het begrip echtelijke trouw. Een tijdje had hij het stellig ontkend. Daarna sprak hij over slechts vrienden zijn, maar ze wist wel beter. Ze rook vreemde geuren. Hij was ineens opvallend vaak 's avonds weg naar spoedgevallen, terwijl ze heel goed wist dat hij helemaal geen dienst had. Ze was zwanger geweest, moe en eenmaal in bed viel ze als een blok in slaap. Al snel begon hij haar te verwijten, dat hij tekortkwam. In de weken voor en na de bevalling van Sammy was hij zelfs 's nachts een keer niet thuisgekomen. Siny roerde driftig in haar koffie. Toen ze dreigde weg te gaan met Flip en de pasgeboren baby, had hij het uitgemaakt. Ze was echter onzeker gebleven en het wantrouwen was gebleven. Hij had sinds zijn eerste vriendinnetje alleen nog maar commentaar gehad op zijn vrouw, al deed ze nog zo haar best om nog wat van haar huwelijk te maken. Ze was er mager van geworden, onzeker en huilerig. Toen had Anton een nieuwe assistente gekregen en was alles opnieuw begonnen. Ten slotte had hij haar een paar weken later gezegd, dat ze inderdaad beter op kon stappen, want Diana had alles wat zij miste. Omdat haar moeder net weduwe geworden was, was ze daarheen gegaan, maar dankzij Rosa had ze zich toch niet onder laten sneeuwen en had ze een verstandige advocate in de arm genomen. Op een huis had ze niet lang hoeven wachten en in het ziekenhuis waren ze maar al te blij geweest met een goede verpleegster die elk weekend wilde werken. Toch was er een zware en verdrietige tijd aangebroken, die tot op de dag van vandaag sporen had nagelaten.

Kom, ze moest zich vermannen en er niet meer aan denken. Ze werd er alleen maar somber van, als ze dat deed. Ze had immers juist een tijdje geleden tegen Rosa beweerd, dat ze de scheiding eindelijk verwerkt leek te hebben en zelfs had ze na Rosa's aanhoudende vragen, aarzelend toe durven geven, dat ze er soms van droomde, een andere man tegen te komen. Eentje die wel integer was. Een man, die misschien net als zij tegen wil en dank alleen was komen te staan. Rosa was toen over internet begon-

nen, had haar geholpen een profiel samen te stellen, had een foto van haar gemaakt en daarbij geplaatst. Al snel kreeg ze reacties bij de vleet en het bleek spannend. Het was leuk. Ze was eerlijk genoeg om toe te geven, dat ze het prettig vond, ineens zo veel aandacht te krijgen, al was het dan via een mail. Goed, er waren kerels bij, die eerlijk toegaven dat ze getrouwd waren en dat ze uit waren op wat spannende gebeurtenissen buiten het huwelijksbed. Dat waren de eerlijken. Bij anderen leek het leuk om wat van gedachten te wisselen, maar duurde het niet lang, eer de uiterst intieme vragen kwamen, bedoeld om te peilen of ze ervoor in zou zijn, alleen een seksuele verhouding aan te gaan. Nee dus. Ze wilde een lieve man, iemand door wie ze weer vertrouwen zou krijgen in een mooie toekomst, een nieuw gezin. Zo nu en dan waren er mannen die al snel hun eenzaamheid met haar deelden. Die mannen begonnen bijna meteen hun hart te luchten. Sommigen daarvan hadden duidelijk problemen met drank of met ernstige psychische klachten. Daar zat ze evenmin op te wachten. Wat ze wilde, was immers iets heel gewoons. Of was dat gewone juist zo bijzonder geworden in deze door en door verwende, overprikkelde wereld? Ze was er niet zeker van. Toen had ze een berichtje van Kristian gekregen. Hij was nog maar kort alleen, misschien een maand of drie, dat werd niet helemaal duidelijk. Hij was eenzaam. Zijn zoon van twaalf en dochter van veertien woonden inmiddels bij zijn ex. Die was verhuisd naar haar geboortedorp in Noord-Holland. Hij moest verreizen om zijn kinderen te zien en omdat hij een drukke werkring had, kwam het daar niet altijd van, wat dan weer ruzie opleverde met zijn vrouw, die hem van alles en nog wat verweet. De scheiding was aangevraagd, maar nog geen feit. Iets in zijn ontboezemingen had haar geraakt en ze was nieuwsgierig geworden. Die nieuwsgierigheid had er ten slotte toe geleid, dat ze hier nu zenuwachtig zat te zijn achter een kop simpele koffie. Een wijntje zou haar zeker kalmeren, maar ze durfde niets te bestellen. Stel, dat hij aardig was en dacht dat zij een drankprobleem

had. Van die gedachte moest ze bijna lachen.

Dat was hem, besepte ze een paar minuten later met een schok. Een wat slungelachtige man, die inderdaad wat ouder leek dan de foto die ze op de datingsite had gezien, liep met vastberaden tred op het gebouw toe. Niet echt een knappe man, stelde ze van die afstand vast. Niet lelijk ook. Anders in ieder geval dan op de foto, maar dat zou hij van haar misschien ook denken.

De enige manier om nog te kunnen ontsnappen, was door dezelfde deur waar hij binnengekomen was en waar hij nu ongetwijfeld zijn leren jack aan de kapstok hing. Haar hart bonkte alsof ze een heel eind hard gelopen had. Het zweet brak haar uit en haar handen waren ijskoud. Toen stapte hij de ruimte binnen, zijn ogen zochten. Er waren slechts twee andere tafeltjes bezet. Aan de ene zaten drie vriendinnen te kletsen en te lachen. Aan de andere zat een ouder echtpaar aan een late lunch of misschien juist een heel vroeg avondeten. Resoluut stapte hij af op de hoek, waar zij zat en stak zijn hand toe. 'Kristian Bikker.'

Ze ging zo haastig staan, dat haar stoel omkieperde en omviel. Ze bloosde om haar eigen onhandigheid. Met een snelle beweging pakte hij de stoel, om die weer op alle vier de poten te zetten. Hij glimlachte, terwijl zijn ogen onderzoekend over haar heen gleden, van onder tot boven en weer terug. Ze huiverde, want dit gaf een onaangenaam gevoel.

Die eerste minuten van een dergelijke kennismaking konden doorslaggevend zijn. Hoe vaak werden mensen niet beoordeeld op hun uiterlijk voorkomen? Hij was net als zij gaan zitten, wenkte de ober met een vanzelfsprekende beslistheid die ze prettig vond, bestelde een kop espresso voor zichzelf en 'hetzelfde voor mevrouw'. Toen leunde hij achterover.

Zodra de ober buiten gehoorsafstand was, boog hij zich naar voren. Met gedempte stem zei hij, dat hij hoopte niet al te zeer tegen te vallen, want zijn dochter had zeker twintig foto's gemaakt, eer hij er een zag die genade in zijn ogen kon vinden. Die had hij op internet gezet.

Ze glimlachte onzeker. 'Ik ben zenuwachtig. Dit is de eerste afspraak die ik maak op deze manier.'

'Ja, dat heb ik al gelezen in je laatste bericht. Wel, probeer je wat te ontspannen. We zitten allebei in hetzelfde schuitje, moet je maar denken. Door het heen en weer mailen heb ik toch het gevoel, dat ik je al een beetje ken, en jij mij ook. Je bent slanker dan je op de foto lijkt, en de blik in je ogen is veel liever.'

Ze bloosde dat het een aard had. 'Dank je.'

'Ben je erg onzeker, Siny?'

'Vroeger niet, maar nare ervaringen hebben me dat wel gemaakt. Ik moet proberen dat weer kwijt te raken.'

'Heb jij ook gedacht dat dit eigenlijk gekkenwerk is?' Hij grinnikte, ontspande en stak een sigaret op.

'Ik dacht dat je niet rookte.'

'Heb je er bezwaar tegen?'

'De ober misschien.'

'Nu ja, dan hoor ik dat wel. Ik heb al vijf keer geprobeerd om te stoppen, maar iedere keer gebeurt er wat en dan begin ik er toch weer mee.'

De koffie kwam. Ze knabbelde nadenkend van het meegeleverde koekje. Hij doofde zijn sigaret weer. 'Mijn manier om de zenuwen tegen te gaan.'

'Je schreef dat je al een aantal ontmoetingen hebt gehad.'

Hij knikte. 'Een keer of zes. De meesten waren niets. Vrouwen die te oud waren, vrouwen die duidelijk alleen maar een goede kostwinner zoeken, een drankorgel die al aan de wijn zat toen ik binnenkwam.'

'Misschien was dat alleen, om haar zenuwen te dempen,' antwoordde ze indachtig haar eigen verlangen naar een rustgever.

'Van een paar slokjes raak je niet aangeschoten.' Zijn ogen namen haar opnieuw grondig op. 'Je bent lief, aardig, en je hebt niet gejojkt om de zaken mooier voor te stellen dan ze zijn. Weet je, dat veel mensen liegen over van alles en nog wat, als ze zich aanmelden bij een datingsite?'

‘Iedereen wil een goede eerste indruk maken, denk ik.’

Hij glimlachte. ‘Je bent serieus op zoek, is het niet Siny?’

Ze keek hem verschrikt aan, eer ze knikte. ‘Jij niet dan?’

Hij haalde nonchalant zijn schouders op. ‘Ik ben een man die er niet tegen kan om alleen te zijn. Het was niet mijn keus om te scheiden. Mijn vrouw had er genoeg van en ze had een minnaar.’ Siny bloosde diep. ‘Mijn man zocht zijn geluk ook liever buiten de deur. Dat delen we dus. Maar ik ben al twee jaar alleen, want ik heb eerst alles een beetje moeten verwerken.’

Hij knikte weer. Ze ontspande eindelijk. ‘Ben je werkelijk pas achtendertig, Kristian?’

Hij grinnikte als een betrapte schooljongen. ‘Drieënveertig.’

‘Hoeveel andere leugens heb je nog gemeld?’ wilde ze dan ook meteen weten.

Zijn ogen, die inderdaad mooi bruin waren, werden ernstig. ‘Niet een. Ik vind mezelf al een oude kerel worden, en dacht niet, dat veel vrouwen nog in mij geïnteresseerd zouden zijn.’ ‘Mensen komen alleen te staan op allerlei leeftijden en om allerlei redenen,’ antwoordde ze zacht.

Hij nam haar onderzoekend op. ‘Het is droog geworden. Zullen we een stukje langs het water gaan lopen? Ik heb zo het gevoel, dat het echtpaar daar de oren gespist houdt.’ Dat laatste had hij zacht uitgesproken, terwijl hij zich naar haar toegebogen had. ‘Siny, ik ben een degelijke maar eenzame kerel. Ik wil niet altijd alleen blijven, maar zo gemakkelijk leer je op rijpere leeftijd nu eenmaal niet iemand meer kennen. Ik zit niet in de kroeg, weet je, om zomaar een aardige jongedame aan te spreken. Ik heb vroeger lange tijd in een operakoor gezongen, maar daar waren bijna alle vrouwen al getrouwd, of twintig jaar ouder dan ik. Zullen we naar buiten gaan, een stukje lopen en dan beslissen of we het daarbij houden of dat we elkaar nog wat langer willen zien?’

HOOFDSTUK 2

Kennelijk was hij kordaat en dat vond ze best prettig. Hij reken-
de de koffie af en even later liepen ze over een paadje naar het
water. Het was droog geworden, de wind wakkerde aan en hier
en daar begon de grauwe lucht voorzichtig te breken. Op de
rivier voer een duwbak voorbij richting kust en van de andere
kant kwam een kleine kustvaarder. Ze zwegen. Kristian keek een
tikje onzeker en Siny vroeg zich in stilte af, wat voor ellende er
in zijn rugzak zou zitten. Wilde ze deze man beter leren kennen?
Ze had er geen idee van. Pas toen ze wel vijf minuten gezwe-
gen hadden, opende zij ten slotte het gesprek, want langzamerhand
begon ze zich ongemakkelijk te voelen. 'In je mails schreef je, dat
je vrouw nog maar kortgeleden weggegaan is. Weet je wel zeker,
dat je het gebeurde voldoende verwerkt hebt?'

Hij haalde diep adem en keek haar onderzoekend aan. 'Natuur-
lijk heb ik dat niet, maar ik ben wel eerlijk geweest. Ik kan niet
goed alleen zijn.'

'Heeft dat ertoe bijgedragen, dat je huwelijk is mislukt?'

Hij haalde licht zijn schouders op. 'In de basis was het voorna-
melijk een kwestie van niet langer bij elkaar passen. De vrouw
die ik ooit trouwde, was lief en wilde niets liever dan een gezin.
De vrouw die me een paar maanden geleden in de steek liet, was
nooit meer thuis. Ze had een volledige baan genomen, ze nam

motorrijlessen en had ineens een vriendin met wie ze ging stappen. Achteraf bleek ze niet met die vriendin op stap te zijn geweest, maar wel met een man die ze via die motorlessen had leren kennen. Ze wilde wat anders, zei ze. Ze zocht afleiding. Pas toen ze dat gevonden had, liet ze mij los. Ik was er totaal door overdonderd.' Hij vertelde niet veel nieuws dan wat hij al in hun elektronische briefwisseling had laten weten, maar op papier kon een mens niet zien welke emoties de woorden vergezeld deden gaan en nu zag ze voornamelijk woede. Ze haalde diep adem. 'Ben je daarom zo kwaad?'

'Ach, ook van mijn kant was er de nodige teleurstelling. Ze was niet meer de vrouw op wie ik verliefd geworden was. Ik voelde me onbelangrijk, verwaarloosd. Ze wilde zich bemoeien met zaken die haar niets aangingen. Ze bleef voornamelijk omwille van de financiële zekerheid die ik haar bood, tot ze een andere zekerheid had gevonden. Ik ben boos, omdat ze me het zo vertelde en ik dus het gevoel kreeg een tikje misbruikt te zijn geweest. Geen oude schoenen weggooien voor je nieuwe hebt. Maar de meeste boosheid ontstaat toch door de kinderen. Natuurlijk wilden die bij haar blijven wonen. En bij hem.' Hij zweeg weer. 'Ik mis ze verschrikkelijk. Ze zijn twee maanden geleden toen de schoolvakanties begonnen, verhuisd.'

'Mijn kinderen zijn elk weekend bij mijn ex-man.'

'Dat weet ik. Heb jij daar geen moeite mee? Hij heeft toch ook een nieuwe vriendin?'

'We delen in ieder geval het gevoel ons afgedankt te voelen, maar ik heb dat inmiddels verwerkt. Daarom was ik niet eerder toe aan een nieuwe relatie. Ik wilde bovendien hem, maar misschien ook mezelf bewijzen, dat ik mezelf kon bedruipen.'

'En is dat gelukt?'

Ze knikte. 'Ik werkte al parttime en ben meteen een volledige werkweek gaan vervullen omdat ik daar de kans toe kreeg. Ze zaten te springen om een ervaren verpleegkundige die niet te beroerd is om in de weekenden te werken. Dan heeft hij de kin-

deren. Anders zou het moeilijker worden. Ze zijn nog zo klein. Natuurlijk zijn er zo nu en dan pesterijen. Dan moet hij ineens een weekendje weg en kunnen de kinderen niet komen, en laat hij me dat twee dagen van tevoren weten. Gelukkig springt mijn moeder altijd bij en als die niet kan, heb ik een schat van een vriendin. Ik moet er niet aan denken, hoe het moet als zij beiden op de een of andere manier niet langer bij kunnen springen. In hun vakanties moet ik soms met de kinderen leuren. Dat stuit me tegen de borst, maar het is niet anders.'

'En nu? Zijn ze een dagje eerder bij je moeder?'

'Mijn moeder komt altijd naar mij toe, dan zijn de kinderen in hun eigen omgeving. Nee, nu is Rosa er.' Ze schoot onverwacht in de lach en hij keek haar aangenaam verrast aan.

'Wie is Rosa dan wel?' Nu hij lachte, klaarde zijn hele gezicht op. Zijn bruine ogen glommen nieuwsgierig, ineens voelde Siny zich op haar gemak. 'Rosa is mijn beste vriendin, mijn steun en toeverlaat en mijn tegenpool.'

'En dat allemaal tegelijkertijd?'

'Helemaal. Rosa is vrolijk, sprankelend, durft alles wat ik niet durf en bakt nu pannenkoeken voor mijn zoons terwijl ze het hele huis op stelten zetten.'

'Ik brand van nieuwsgierigheid. Kan ik dat wereldwonder een keer ontmoeten?'

'Ik geef je desgewenst haar adres. Rosa is gek op mannen.'

'Daar bespeur ik toch enige afkeuring.'

Siny glimlachte en haalde haar schouders op. 'Ik zoek een nieuwe relatie. Rosa is altijd op zoek naar een nieuw vriendje en al te vaak is dat slechts voor een paar nachten.'

Hij lachte eindelijk hardop. Ze werd opnieuw aangenaam verrast, nu door het diepe geluid ervan. 'Die Rosa. Ze zoekt en keurt en vindt nooit wat ze hebben wil. Dat is misschien wel de tragiek van haar leven. Zit ik er ver naast?'

Ze werd op slag weer ernstig. 'Nee. Je slaat de spijker precies op zijn kop. Hoewel, ik heb Rosa nooit een seconde zielig gevon-

den, maar misschien zit er inderdaad een wanhopig verlangen naar geborgenheid in die niet aflatende zoektocht.'

'Geen enkele man heeft haar kennelijk geboden wat ze zocht. Siny, ik wil graag met je eten en de kennismaking verdiepen. Ik weet een leuk restaurant in Oud-Beijerland. Een Griek. Zullen we daar naartoe gaan?'

'Graag.' Ze voelde niet langer terughouding. 'Ik ga daar weleens winkelen. Ik rijd wel achter je aan.'

'Nog steeds voorzichtig?'

Dat ook, maar dat wilde ze niet toegeven. 'Eerder praktisch. Als we ruzie mochten krijgen, kan ik weg en hoef ik geen dure taxi te nemen, waar ik het geld niet voor heb, om bij mijn eigen vervoer terug te komen.'

'Denk je dat het mogelijk is, dat iemand met jou ruzie krijgt?'

'Vroeger dacht ik van niet, maar nu weet ik beter. Vanaf de dag dat ik ontdekte opnieuw door mijn man bedrogen te worden, heb ik mijn belangen verdedigd, waar mijn ex nooit rekening mee had gehouden. Achter mijn vossen gezeten door de onverbeterlijke Rosa. Dat spreekt.'

'Natuurlijk,' grinnikte hij droog. 'Maar je advocaat heeft je ongetwijfeld goed verdedigd.'

'Eerst luisterde ik naar Antons voorstel, een bemiddeling te nemen. Hij had alles al uitgedokterd. Niet bepaald in mijn voordeel, maar in zijn ogen meer dan redelijk omdat ik toch nooit wat gepresteerd had. Zo zei hij dat, ja. Ik had altijd op zijn zak geteerd, dus waarom zou hij levenslang moeten bloeden voor mij?' Het verdriet in haar stem was weer hoorbaar.

'Moet hij je alimentatie betalen?'

'Alleen voor de kinderen.'

'Dat is wel acceptabel. Je bent maar kort getrouwd geweest.'

'Dat valt wel mee. Acht jaar, bijna acht jaar dan.'

Hij pakte haar bij de elleboog en loodste haar terug in de richting van de parkeerplaats. 'Volgens mij is die advocaat maar mondjesmaat voor je opgekomen.'

‘Van de bemiddeling heb ik al snel afgezien, omdat ik me daar inderdaad te veel benadeeld voelde. Toen werd het pas echt onaangenaam. De meerkosten ervan maakten hem woedend. Alles maakte hem woedend, besef ik nu. De nieuwe vriendin bemoeide zich overal mee, want die wilde natuurlijk niet dat ze iets zou moeten laten omdat het inkomen van Anton te veel slonk door het onderhoud van de kinderen en mij. Wel, de kinderen kosten nu eenmaal geld en afhankelijk worden van een bijstandsuitkering wilde ik onder geen enkele voorwaarde. Midden in dat proces kreeg mijn vader een hersenbloeding. Hij stierf binnen een week. Gelukkig erfde mijn moeder alles en kon Anton nergens zijn vingers op leggen, hoewel hij dat nota bene schaamteloos probeerde omdat de scheiding nog niet uitgesproken was en we getrouwd waren in gemeenschap van goederen. Mijn moeder heeft nu een goed weduwepensioen, de aandelen en een huis dat onbelast van haar is, omdat mijn vader een overlijdensrisicoverzekering bij zijn hypotheek had.’ Ze haalde diep adem. ‘Mijn moeder stopt me graag wat extra’s toe. Ik verhuisde van ons eigen huis in de oude kern van Barendrecht naar de immens grote nieuwbouwwijk, waar ik een alleszins betaalbaar appartement kon krijgen en binnen een halfjaar stond alles weer op de rails. Praktisch gezien dan.’

‘Toen kwamen de emoties.’

Ze knikte en keek hem aan. ‘Maar eerst moest die praktische kant toch geregeld zijn. Ik wilde weten, waar ik aan toe was. Nu wonen we niet meer bij elkaar in de buurt en kom ik hem niet meer tegen, want hij komt niet in de wijk waar ik woon en ik winkel niet meer in het oude centrum van het dorp. Nu maakt het me niet zoveel meer uit, als ik haar tegen zou komen, maar in het begin was me dat te veel van het goede. Waarom doet een vrouw eraan mee, een ander moedwillig te bedriegen, Kristian? Dat heb ik nooit kunnen begrijpen.’

Ze stonden inmiddels bij de auto. ‘Dat is de mijne. Weet je

Oud-Beijerland te vinden?’

Ze knikte.

‘Blijf maar dicht achter me rijden.’

‘Als ik je uit het oog verlies, is er altijd nog de mobiel. Waar zit die Griek?’

Hij noemde de plaats en ze knikte. ‘Dat weet ik wel zo ongeveer. Dan zie ik je daar.’

‘Ik zal eerst even bellen of er een tafeltje is.’

Zijn geavanceerde telefoon kwam tevoorschijn. Terwijl hij belde, had Siny opnieuw de gelegenheid om hem onopvallend grondig te bestuderen. Het beviel haar. Hij was niet knap, maar nu hij niet langer zo bedrukt keek, was hij een levendige man, die er verzorgd en netjes uitzag, een man met een mooie auto en goede kleren. Ingenieur. Bah, ze leek Rosa wel, die wilde ook nooit wat met straatvegers, zoals ze onomwonden te kennen gaf als haar eindeloze zoektocht ter sprake kwam. Siny haalde diep adem. Wel, ze had de eerste stap gezet en een avond uit was nooit weg. Dat was al veel te lang niet meer voorgekomen en ze zou Rosa straks in ieder geval iets te vertellen hebben. Ze lachte stilletjes voor zich heen.

Hij keek op. ‘Geregeld. Eerst werd er wel moeilijk gedaan, maar het is nog vroeg en dat scheelt. Vanaf acht uur zitten alle tafeltjes vol, maar omdat het nu net halfzes is geweest, moet dat te doen zijn. Tot zo, Siny.’

Ze voelde zich best plezierig en werkelijk niet langer zenuwachtig, toen ze zijn auto volgde.

‘En?’ Rosa was nog klaarwakker, toen Siny om halftwaalf binnenstapte. Ze ging er eens goed voor zitten, om naar de ervaringen van haar vriendin te luisteren. ‘Je was in ieder geval niet binnen het uur terug, zoals ik half-en-half verwacht had. Dat vind ik bemoedigend.’

Siny zag er blozend uit. Rosa zette haar een glas appelsap voor en ging op het puntje van de bank zitten. ‘Vertel!’

‘Tja.’ Siny grinnikte omdat Rosa bijna van de bank sprong van nieuwsgierigheid.

‘Wat nou tja! Was het een engerd? Was hij oud en kaal? Of was het een belegen uitgave van een populaire filmster?’

Siny lachte nu voluit. ‘Ik ben er moe van.’ Ze nam een slokje. Ze had de hele avond maar een enkel wijntje gedronken, want daar gaf ze niet om, en de rest water en appelsap. ‘Ik zal je niet langer plagen. Het enige waar hij over gelogen heeft, is zijn leeftijd en het feit dat hij soms een sigaret opsteekt als hij zenuwachtig is, maar verder viel het niet mee en niet tegen. Hij kwam best aardig over, maar ik ben wel voorzichtig, want zijn vrouw is pas drie maanden geleden weggegaan en hij zit dus nog midden in het echtscheidingsproces.’

‘Hij kan dus niet alleen zijn,’ stelde de wereldwijze Rosa vast. ‘Of hij vindt het te leeg geworden in zijn bed.’

‘Toe nu! Hij is best aardig, maar inderdaad, Kristian is een man die niet alleen kan zijn. Dat zegt hij zelf ook. We hebben best veel gepraat.’

‘Hij zoekt dus niet iemand om zijn aardappeltjes dagelijks te schillen en zijn pantoffels aan zijn voeten te schuiven?’

‘Zijn die vrouwen niet zo langzamerhand uitgestorven?’

‘Nee hoor. Mijn grootmoeder was zo. Ze verwende mijn grootvader schromelijk. Ergens rond mijn tiende verjaardag heb ik me al voorgenomen, nooit zo te worden.’

‘Dat weet ik, maar ik bedoelde meer onze generatie.’

‘Gedienstige vrouwen die zich helemaal opofferen zijn van alle tijden, lieverd.’

‘Het is je aardig gelukt, niet op je grootmoeder te gaan lijken,’ meesmulde Siny. ‘Maar je mist daarmee ook de goede kanten van een relatie.’

‘Ja hoor. Zoals Anton zeker? Het gras is immers aan de overkant altijd groener.’ Ze werden weer ernstig. ‘Sorry, Siny. Een vrouw wordt ouder. Een lichaam dat kinderen heeft gebaard en in de dertig is, ziet er anders uit dan een meisje van twintig. Je weet

hoe ik denk over de modekoningen die het tijdsbeeld willen bepalen. Ze zouden ze allemaal met elkaar in een verplicht conclaaf moeten afzonderen, tot ze hebben besloten voortaan alleen nog modellen in hun shows te laten lopen met een reële maat veertig en van elke leeftijd. Nu showen gratenbalen van dertien de dameskleding en jongedames van vijftwintig moeten het doen met het showen van kleding voor de rijpere vrouw. Geen wonder, dat we allemaal denken te oud, te dik, te rimpelig of te saai te zijn.'

Het was Rosa's stokpaardje, hoewel die met haar maat achtendertig en cupmaat D niets te klagen had. En omdat ze zich altijd kleurrijk en een tikje uitdagend kleepte, werd ze op straat herhaaldelijk geconfronteerd met fluitconcerten of toeterende kerels in auto's.

'Eet jij een gebakje compleet zorgeloos op? Ga je zonder langs de verfkwast gelopen te zijn, de deur uit in een oude afgedragen spijkerbroek en een T-shirt met een vlek erop?'

'Spaar me. Maar we dwalen af. Heet hij werkelijk Kristian?'

'Werkelijk. Kristian Bikker. We hebben Grieks gegeten en dat was lekker. Het was gezellig, hij belt me van de week een keer op en volgende week zaterdag heb ik dagdienst. Dan gaan we 's avonds een hapje wokken en daarna naar de bioscoop.'

'Toe maar.' Eindelijk keek Rosa tevreden. 'Een oppas heb je bij deze. Komt hij je afhalen?'

'Ja, zelfs dat.'

'Mooi, dan kan ik het wereldwonder met eigen ogen aanschouwen. Nodig hem in ieder geval even binnen.'

'Nog niet. Later.'

'Je stelt mijn geduld wel op de proef! Hij heeft dus je adres en je telefoonnummer. Heb jij dat ook van hem?'

Siny rommelde in haar tasje en haalde er het kaartje uit dat hij haar gegeven had. Het was zo'n zakenkaartje, maar zijn privé-adres stond erop. Ze gaf het aan Rosa en glimlachte. Ze voelde zich momenteel uiterst plezierig 'Toe maar. Ir. Een adres, zodat

je er langs kunt rijden om te kijken waar hij woont. Ik ben tevreden.'

Siny lachte nog harder. 'Niet dat dat er iets toe doet, maar ik ben blij je goedkeuring te hebben, de kennismaking voort te zetten.' Toen Rosa wegging was het halfeen geweest. Siny voelde dat ze nog niet zou kunnen slapen na de vele indrukken van de avond en schonk haar glas nog een keertje vol. Ze keek eens in de koelkast, want 's avonds had ze altijd de behoefte nog het een of ander lekkers te snaaien. Ze vond een stukje kaas, een paar plakjes salami en een augurk. Met dat alles op een schoteltje nestelde ze zich op de bank om de avond te overdenken.

Ze had een leuke avond gehad, dat zeker. Hij kon prettig vertellen. Over zijn zakelijke beslommeringen, over zijn lopende scheiding en over het feit dat hij geen zin had om alleen op vakantie te gaan. Hij praatte toch weer niet te veel over zijn scheiding, zodat ze niet de indruk had gekregen dat hij nog vol rancune zat over wat er nu allemaal gebeurde in zijn leven. Hij vertelde eerlijk, en toonde daarbij zijn emoties, zijn kinderen te missen. Zij waren bijna als vanzelfsprekend met hun moeder meeverhuisd naar haar geboortedorp, en dat was helemaal in Noord-Holland. Van dat gemis kon hij wakker liggen en mateeloos in de put raken. Hij zei een echte familieman te zijn. Die dreigende eenzaamheid, de vrees zijn kinderen nog maar een of hooguit twee keer in de maand te kunnen zien, hielden hem 's nachts uit zijn slaap. De dokter had hem gewaarschuwd dat hij op die manier snel overspannen zou raken. Maar hij had toch de rust gehad naar Siny's ervaringen te vragen, te luisteren naar wat ze vertelde over wat er indertijd gebeurd was. Hij knikte toen ze moest toegeven, dat het best zwaar was haar kinderen alleen op te voeden. Dat ze soms boos was op haar ex, waar de kinderen alles mochten en alles kregen. Dus gingen Flip en Sammy graag naar papa toe, zij het dat ze niet overweg konden met de kattige vriendin, die de kinderen te druk, te vies en te belastend vond. Die er vaak over mopperde, dat ze in de weekenden niet langer

kon doen en laten wat ze wilde.

Siny geeuwde. Wel, het was leuk hem te hebben leren kennen en verder moest ze maar afwachten. Na twee jaar alleen te zijn geweest, was het zonder meer prettig de aandacht te hebben van iemand anders dan kinderen, familie of vriendinnen. De aandacht van een man.

Het werk leidde af. Soms kwam Siny moe thuis, na de late diensten die ze draaide op de doordeweekse dagen. Ze had kunnen regelen, dat ze meestal op maandag, donderdag en vrijdag werkte, zodat ze op dinsdag en woensdag een soort weekend had. Als Flip en Sammy op woensdagmiddag vrij van school waren, ging ze graag met de kinderen op stap. Een keertje naar de dierentuin, zomaar met elkaar een stukje rijden en ergens wandelen. Als haar moeder 's avonds oppaste, bleef ze soms slapen. In het kleine naaikamertje op zolder stond een opklapbaar logeerbed. Siny had haar leven goed op de rails gekregen in de tijd dat ze alleen was, maar na vanavond besepte ze meer dan ooit, dat ze graag weer gelukkig wilde worden. Dat ze het miste, een man naast zich te hebben. Dat ze wat wantrouwig was ook, nadat ze tot tweemaal toe door Anton was bedrogen. Maar haar leven lang alleen blijven? Nee, dat wilde ze na grondig overwegen toch ook niet.

Of er wat zou groeien met Kristian? Ze mailde met nog twee andere mannen, ene Hans die echter helemaal in de buurt van Eindhoven woonde, en een relatie op afstand was nu eenmaal gewoon niet praktisch. Er was een Jan, die al twee keer gescheiden was, enkele kortere relaties had gehad en van wie Rosa dacht dat het zo'n man was, die wel de lusten maar niet de lasten wilde, dus die zich niet kon binden en een kerel voor kort was niets voor Siny. Volgens Rosa hadden heel wat mannen een dergelijke bindingsangst, maar ze dacht toch dat ze misschien nog een keer een afspraak moest maken, al was het alleen maar om er ervaring mee op te doen. Uiteindelijk was ze daarbij tot niets verplicht en kon ze opstappen zodra ze dat wilde. Siny aarzelde echter.

Eigenlijk was dit allemaal niets voor haar, meende ze. Maar Rosa had haar met ongegeneerde eerlijkheid onder de neus gewreven dat ze zelf had aangegeven zo langzamerhand weer een nieuwe man te willen ontmoeten en tot nog toe waren ze niet vanzelf langsgesproken.

Rosa. Siny glimlachte. Met al haar openhartigheid en de manier van leven die niets voor Siny zou zijn, was Rosa diep vanbinnen een schat waar ze altijd van op aan kon.

Ja, het zou prettig zijn te horen wat Rosa van Kristian dacht.